

A Fővárosi Ítéltábla a Lantos Judit Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: Dr. Lantos Judit ügyvéd), a Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft. (....., ügyintéző: Lantos Mihály szabadalmi ügyvivő) és a Bérczes Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Bérczes László ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) kérelmezőnek a Pintz és Társai Szabadalmi Védjegy és Jogi Iroda Kft. (..., ügyintéző: Pintz György szabadalmi ügyvivő) által képviselt alperes neve (....) ellenérdekű fél ellen a benyújtó védjegyet törölő határozatának megváltoztatása iránt indított ügyében a Fővárosi Törvényszék 2018. szeptember 12. napján kelt, 3.Pk...../2018/8. számú végzése ellen az ellenérdekű fél 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi az ellenérdekű felet, hogy a kérelmezőnek 15 nap alatt fizessen meg összesen 85.000 (Nyolcvanötezer) forint + áfa összegű ügyvédi és szabadalmi ügyvivői munkadíjból álló másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével megváltoztatta a benyújtó (a továbbiakban: Hivatal) védjegyet törölő M...../79 ügyiratszámú határozatát és a kérelmezett (helyesen: ellenérdekű fél) védjegyeltörlési kérelmét elutasította. Kötelezte az ellenérdekű felet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 2.362.200 forint Hivatal előtt és 314.325 forint bírósági eljárással felmerült költséget.

A releváns tényállás szerint a martfői cipőgyárat 1942-ben a cseh **B.** cég létesítette, a gyár 1949 és 1991 között állami vállalként „**T.C.**” név alatt működött és az ország legnagyobb cipőgyárává fejlődött. 1970. október 6. és 2000. október 6. között a Nizzai Megállapodás 7. és 25. osztályaiba tartozó termékek tekintetében ezen állami vállalat javára állt oltalom alatt a lajstromszámú ábrás védjegy, amely a jellegzetes írásmódú, csupa kisbetűből kialakított, enyhén jobbra dőlő „tíza” szóból áll, benne az „i” betűn lévő pont a szokásosnál nagyobb, abban világos színárnyalattal egy cipő ábrája látható alatta hullámvonallal. Ugyancsak javára állt oltalom alatt 1978. május 17. és 1998. május 17. között a lajstromszámú „T” ábrás védjegy a 18. és 25. osztályokban. Mindkét védjegy oltalma megújítás hiányában szűnt meg.

V. L. 2002. május 29-én a 18. és 25. osztályokban bejelentést tett a „T” ábrás megjelölésre, erre a Hivatal lajstromszám alatt adott védjegyoltalmat. Emellett V. L. 2002. május 29-én a lajstromszám alatti védjeggyel azonos „tíza” ábrás megjelölés oltalmát is kérte a 18. és 25. osztályokban, majd a védjegybejelentést - amit később a Hivatal szám alatt lajstromozott - 2003. január 6-án a **T.C** Kft.-re (továbbiakban: **T.C.** Kft.) ruházta át, mely cégnek az őt 1997. december 31-én megalapító ellenérdekű fél, mely társaság az állami vállalat általános jogutódja hozzájárulást adott a lajstromozáshoz. Ezzel egyidejűleg a **T.C.** Kft. 10 év időtartamra kizárólagos használati jogot biztosított a **C.** Kft.-nek, mely társaságnak egyaránt tagja a kérelmező és V. L., aki mindkét

cég ügyvezetője is. A Használati Szerződés feljogosította a C. Kft.-ét visszerhes használati szerződés harmadik személyekkel való kötésére, licencdíj szedésére, továbbá arra, hogy saját nevében fellépjen a T.C. Kft. megjelölését megsértő harmadik személyekkel szemben.

A felek 2003. január 6-án Együttműködési Megállapodást is kötöttek, aminek az előzményeket ismertető a) pontjában rögzítették, hogy a T.C. Kft. a 70-es és 80-as években gyártott és forgalmazott lábbeliket, melyek gyártását több mint tíz évvel ezelőtt megszüntette, azok szabásmintái és a gyártáshoz szükséges gépek már csak részben állnak rendelkezésére. A b) pont értelmében a C. Kft. a T.C. Kft.-vel kötött átruházási és használati szerződés, illetve a V. L. val kötött szerződés alapján 10 év időtartamra kizárólagos jogot szerzett a szerződés 2. számú mellékletében található, a Hivatalhoz 2002. május 29-én benyújtott „tiswa” és „T” ábrás megjelölések használatára és a használatnak harmadik személyek részére történő engedélyezésére. A c) pont szerint a C. Kft. a megjelölések felhasználásával a korábbi termékek reprodukcióit kívánja gyártatni és forgalmazni, a gyártási tevékenység megvalósításában pedig a T.C. Kft. modelltervezéssel és gyártással működik közre. A 4.1 pont alapján a C. Kft. a szerződés 10 éves időtartama alatt jogosult a termékek igény szerinti mennyiségben történő előállíttatására és harmadik személyek részére történő értékesítésére területi korlátozás nélkül. A következő pontokban kikötötték, hogy a T.C. Kft. a termékeket kizárólag a C. Kft.-nek adhatja el, és semmilyen formában nem jogosult a C. Kft. ügynökeként eljárni. A 4.4 pontban megállapodtak, hogy a „tiswa” megjelölés használatáért külön díj nem jár, mivel a modellek kifejlesztése során a C. Kft. által kifizetett összegeket úgy tekintik, hogy a megjelölés, később védjegy használati díját a használat teljes tartamára megfizette. A felek 2004. június 16-án az Együttműködési Szerződést közös megegyezéssel megszüntették. Rögzítették, hogy vitáikat rendezték, a szerződéssel kapcsolatban semmilyen követelésük, igényük nincs egymással szemben. Megállapodtak, hogy a C. Kft. a továbbiakban önállóan jogosult a „tiswa” megjelölés használatával a korábban közösen gyártott cipők gyártására és forgalmazására, illetőleg a korábbi modellek alapján új modellek fejlesztésére, továbbá, hogy a megjelölés vonatkozásában létrejött használati szerződést továbbra is változatlan tartalommal érvényben tartják azzal, hogy a C. Kft. a megjelölés használatáért díj fizetésére nem köteles.

V. L. 2004. december 8. napján a 3., 18. és 25. osztályokba tartozó áruk tekintetében színes ábrás megjelölést jelentett be, ebben a „tiswa” szó a ... és lajstromszámú védjegyekkel azonos tipográfiával, de kék színben szerepel és az első magánhangzó feletti pontban nincs ábrás elem. A védjegyet, melynek 2010. szeptember 1-jén jogutódlás folytán a kérelmező lett a jogosultja, a Hivatal szám alatt lajstromozta 2006. július 28. napján. Védjegyhasználati engedélyek alapján a C. Kft. a, és lajstromszámú védjegyeket hordozó cipőáruit 2002. óta gyártatja, reklámozza és márküzleteiben, továbbá a „www.t.....hu” domain név alatti webáruházában forgalmazza.

Az ellenérdekű fél 2012. április 17. napján a lajstromszámú védjegy törlését kezdeményezte a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 3. § (1) bekezdés c) pontja, 4. § (1) bekezdés a), b) és c) pontja, (2) és (4) bekezdése, 5. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdés a) pontja alapján, valamint 6. §-a alapján. Az összetéveszthetőség [Vt. 4. § (1) bekezdés] kapcsán a 2008. december 23-án kelt átruházási szerződéssel megszerzett lajstromszámú védjegyével való ütközésre hivatkozott. Az említett megállapodás tartalmazza az átruházó T.C. Kft. ügyvezetőjének nyilatkozatát, ami szerint a jövőben a cég nem tervezi utcai és divatcipők gyártását, így nem fűződik érdeke a védjegy és a márkanév tulajdonjogának megtartásához, ennek fejlesztési, piacbefolyásolási költségei olyan jelentős kiadást jelentenének, amelyet a jelen piaci környezetben nem tart megvalósíthatónak. További ellentartásként állította az 1996-tól oltalom alatt álló „Tiswa” színes ábrás védjegyet is.

A Hivatal 18. sorszámú határozatával az eljárást felfüggesztette a lajstromszámú „tíza” ábrás védjeggyel szemben a kérelmező által indított, a védjegyet használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránt indult eljárás jogerős befejezéséig, mely eljárás a védjegy 2010. október 11. napjára visszaható hatállyal történt megszűnésével zárult.

A Hivatal 79. sorszámú határozatával a lajstromszámú védjegyet a keletkezésére visszaható hatállyal törölte és kötelezte a kérelmezőt 1.500.000 forint eljárási költség ellenértékű félnek való megfizetésére. A felhozott lajstromozási akadályok közül egyedül a rosszhiszemű védjegybejelentést látta fennállónak. Megállapította, hogy a szerződéses kapcsolat miatt a kérelmezőnek a bejelentéskor tudomása volt a tárgyi védjegyhez összetéveszthetőségig hasonló lajstromszámú védjegyről, így olyan megjelölésre kívánt kizárólagos jogokat szerezni, amelyre használati engedéllyel rendelkezett. Tudatának szükségképpen át kellett fognia, hogy ezzel az ellenértékű felet elzárhatja saját védjegye használatától. A kérelmező terhére értékelte, hogy a bejelentésről sem annak benyújtása előtt, sem azt követően nem tájékoztatta az ellenértékű felet, noha a bejelentés időpontjában szerződéses kapcsolatban álltak. A rosszhiszeműséget valószínűsítőnek találta azt is, hogy a lajstromozást követően, még a védjegyhasználati szerződés hatálya alatt kezdeményezte az annak alapjául szolgáló lajstromszámú védjegy megszűnésének megállapítását. Rámutatott, hogy az ellenértékű fél csak az előbbi eljárásban 2011-ben tartott szóbeli meghallgatáson szerzett tudomást arról, hogy a kérelmező saját nevében lajstromoztatta a támadott védjegyet. Ezért a Hivatal a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja alapján indokoltan tartotta a védjegy törlését.

A határozattal szemben mindkét fél megváltoztatási kérelemmel élt. A kérelmező kizárólag a rosszhiszeműséget és a Vt. 17. § (3) bekezdésében foglalt belenyugvás alkalmazhatóságát vitatta. Az ellenértékű fél a határozat indokolását úgy kérte megváltoztatni, hogy a bíróság valamennyi további kizáró ok esetében is adjon helyt a törlési kérelemnek.

Az elsőfokú bíróság a kérelmező megváltoztatási kérelmét alaposnak, az ellenértékű fél megváltoztatási kérelmét megalapozatlannak találta.

A törvényszék a rosszhiszemű védjegybejelentés megállapíthatósága körében nem értett egyet a hivatali döntéssel, ezért a Vt. 33. § (1) bekezdés a) pontja, 8. § a) pontja és 3. § (1) bekezdés c) pontja, valamint az Európai Unió Bíróságának a C-529/07 számú Lindt ítéletében tett megállapításai alapján nem látott okot a védjegy törlésére.

Rögzítette, hogy a jogelőd T.C. „tíza” védjegye a termékek nevéként, a „T” védjegy pedig jellemzően a cipő oldalára varrt díszítő elemként vált közismertté, a megjelölések cipőtermékek egymást kiegészítő, egymásra asszociációs alapot adó emblematikus árujelzői lettek, ami következik az állami vállalat hetvenes-nyolcvanas évekbeli több milliós forgalmából, a kapott elismerésekből (pl. kiváló áruk fóruma) vagy a közismert „Minden időben, tíza cipőben!” reklámszövegből is. A rendszerváltást követően az olcsó keleti exportcikk teremtette helyzetben a T.C. nem látta rentábilisnak utcai sportcipők gyártását, így azzal felhagyott, védjegyeit nem újította meg, emiatt a „tíza” védjegy oltalma 2000 októberében, a „T” védjegyé 1998 májusában lejárát folytán megszűnt. A cipők gyártását a 2000-es évek elején V. L. szorgalmazta, ennek eredményeként kerültek üzleti kapcsolatba a kérelmező és V. L. érdekeltiségebe tartozó C. Kft. és az ellenértékű fél által alapított T.C. Kft. Az Együttműködési Megállapodásból kitűnően a cipőgyártás több mint 10 évvel korábban megszűnt, ebből az elsőfokú bíróság levezethetőnek látta a T.C. Kft. megjelölések használatával kapcsolatos érdekmúlását, tovább hogy őt a szerződéskötésnél a gyártás önkéntes leállítása miatt

szabaddá vált kapacitásainak újbóli kihasználhatósága motiválta, amit a C. Kft.-ének a „tíza” márkanév feltámasztására irányuló üzleti koncepciója teremtett meg. Ezzel összhangban a megállapodás a megjelölések használatára vonatkozó minden kereskedelmi jogot és kötelezettséget a C. Kft.-éhez telepíti úgy, hogy a védjegyjogosultat még a kereskedelmi ügynöki szerepből is kizárja. A T.C. Kft. feladata a cipők C. Kft. megrendelése szerinti gyártása saját meglévő, illetve a C. Kft. költségén beszerzett eszközökkel. Tehát a megállapodás döntően bérgyártási szerződésként tipizálható, amely jogviszony természetéből is következően a védjegyek újbóli bejelentéséhez, fenntartásához és használatához fűződő érdek a kereskedelmi jogokat gyakorló gyártató oldalán.

A törvényszék jelentőséget tulajdonított annak, hogy a megállapodást V. L. védjegybejelentéseit követően kötötték a felek, amiről a T.C. Kft. is tudomással bírt a b) pont alapján, de mégsem élt ez ellen kifogással és a „T” ábrás védjeggyel szemben az ellenérdekű fél sem lépett soha fel, noha a két védjegy szorosan összefügg. Rámutatott, miszerint a szerződéssel érintett védjegyek tulajdonlásának az elválása arra vezethető vissza, hogy a ... lajstromszámú védjegybejelentést akadályozta a Vt. 5. § (2) bekezdés b) pontja, amit V. L. a bejelentés önkéntes átruházásával hidalt át. Vagyis az együttműködés idején a gyártónak csak annyiban állt érdekében a „tíza” védjegy használata és fenntartása, amennyiben a megrendelő a kereskedelmi jogaival élni kívánt, egyébként a T.C. Kft. az ettől szembetűnően különbözőlajstromszámú „Tíza” színes ábrás megjelölést alkalmazta saját áruin. Ezen a helyzeten az együttműködés megszüntetése sem változtatott, hiszen a T.C. Kft. egyidejűleg ingyenes, az al-licencc beadás és díjszedés, továbbá a bitorlóval szembeni igényérvényesítés jogát is biztosító védjegyhasználati szerződést kötött a C. Kft.-ével, tehát védjegyjogát csaknem kiüresítette, kizárólag a védjegyoltalom feletti rendelkezés jogát tartotta fenn magának. Ez jól mutatja a jogi és gazdasági értelemben vett érdektelenségét, és ez így volt a védjegy 2008-as átruházásának idején is, hiszen a szerződésben rögzítést nyert, miszerint a T.C. Kft. „a jövőben nem tervezi utcai és divatcipők gyártását, így nem fűződik érdeke a védjegy és a márkanév tulajdonjogának megtartásához. Ennek fejlesztési, piacbefolyásolási költségei olyan jelentős kiadást jelentenének, amelyet a jelen piaci környezetben nem tart megvalósíthatónak.” Mindebből következően 2004-ben V. L.-nak nem kellett annak tudatában lennie, hogy a lajstromozni kért „tíza” megjelölést rajta kívül más használja vagy használni kívánja, joggal vélekedhetett úgy, hogy a lajstromszámú védjegyet jogosultja kifejezetten nem kívánja használni, és a védjegybejelentés önkéntes átruházása folytán okkal gondolhatta, hogy az oltalom mindössze emiatt került a társasághoz. Figyelemmel a lajstromszámú „T” ábrás védjegy zavartalan használatára is a védjegybejelentő 2004-ben alappal gondolhatta, hogy a módosított „tíza” megjelölés oltalma a márkanév ismételt piacra vezetése érdekében 2002 óta eszközölt befektetései védelme érdekében megilleti őt, mely költségeket egyébként a T.C. Kft. nem kívánt vállalni.

A törvényszék okfejtése értelmében magában az, hogy V. L. úgy tett bejelentést, hogy az azzal összetéveszthető védjegy licencpartnerét illeti, és hogy a bejelentésről nem tájékoztatta partnerét, a szerződő felek általános együttműködési kötelezettségét sérti ugyan, de a védjegybejelentőt nem teszi rosszhiszeművé. Ugyanis a Lindt ítéletből egyértelmű, hogy a védjegyjogi értelemben vett rosszhiszeműség a védjegyoltalom rendeltetésével ellentétes célú megszerzésében mutatkozik meg, abban a szándékban, hogy a megszerzett kizárólagos joggal élve korlátozzon harmadik személyt a megjelölés használatban. A rosszhiszeműséget tehát a bejelentőnek a piaci viszonyokhoz való viszonyulása, és a bejelentésnek a piacra gyakorolt hatása felől kell megítélni. A későbbi védjegy oltalma azonban nem akadályozhatja a korábbi védjegy jogosultjának védjegyhasználatát (Vt. 17. § (4) bekezdés), mivel felléphet a későbbi védjegy törlése végett vagy az EUB C-561/11. számú FCI döntés tükrében e nélkül is eltiltathatja a későbbi védjegy jogosultját a használatától. Ekként a későbbi védjegyoltalom megszerzése elvileg sem minősülhet a korábbi védjegyoltalomból fakadó használati jog gyakorlását korlátozó lépésnek, inkább kockázatvállalása annak, hogy a korábbi

védjegy jogosultja a belenyugvás keretei között fellép. A felhívott EUB döntések ismeretében az elsőfokú bíróság meghaladottnak tartotta azt a korábbi jogértelmezést, amely a rosszhiszeműség feltételének tekintette, hogy a bejelentőnek tudnia kell, hogy a megjelölés mást illet. Nem a megjelölés tulajdoni viszonyainak megítélése, hanem harmadik személynek a megjelölés használatához fűződő jogos érdekének felismerése, és ennek szándékos vagy súlyosan gondatlan megsértése, megzavarása teheti a védjegybejelentőt rosszhiszeművé. Minthogy a védjegybejelentés időpontjában nem volt olyan, a „tíza” ábrás megjelölést használó személy, akinek a használatát vagy ebbéli tervének megvalósítását a támadott védjegy oltalmából fakadó kizárólagos jog korlátozhatta volna, V. L. szándéka nemcsak, hogy nem irányulhatott a T.C. Kft. általi megjelöléshasználat szándékos megzavarására, de az nem is lett volna alkalmas a család cél elérésére. V. L. eljárásával jogszerű célt követett, a „tíza” márkanév ismételt piacra vezetése érdekében eszközölt befektetéseit védte. Az ügy valamennyi releváns tényezőjét értékelve ezért az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja nem akadályozza a védjegy oltalmát.

Az ellenérdekű félnek a további törlési okokra vonatkozó elutasító döntést támadó megváltoztatási kérelmét az eljáró bíróság nem találta alaposnak. A Vt. 4. § (1) bekezdésére alapított kérelem elbírálását megelőzően vizsgálta, hogy az ügyben alkalmazható-e a Vt. 17. § (1) bekezdésében szabályozott belenyugvás jogintézménye, figyelemmel arra is, hogy nem állapítható meg a rosszhiszemű védjegybejelentés. Rögzítette, hogy a védjegy elsőbbsége 8., de a C. Kft. már 2002-ben megkezdte és azóta is folytatja a „tíza” ábrás védjegy használatát. Az ellenérdekű fél 2012. április 17. napján, vagyis jóval a jogszabályban meghatározott öt éves belenyugvási időn túl hivatkozott kizáró okként a korábbi elsőbbségű védjegyeire és nem tette kétségessé, hogy a védjegyhasználatról tudott. Ezért a törvényszék megállapította, hogy az ellenérdekű fél a Vt. 4. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjai alapján nem kérheti a védjegy törlését. Megalapozatlannak tartotta az ellenérdekű félnek azt az érvelést, hogy csak 2011-ben szerzett tudomást a támadott védjegy oltalmáról. Érvei szerint az ellenérdekű félről feltételezhető a gazdasági tevékenységével érintett piaci szegmentumban való alaposabb tájékozottság, ami magában foglalja a közhiteles védjegylajstrom adatainak ismeretét is. Maga is védjegyjogosult, így az iparjogvédelmi jogok lényegével, rendeltetésével tisztában kell lennie, a piacot érintő védjegybejelentések tekintetében az átlagosnál fokozottabb figyelmesség és körültekintés várható részéről. Ezzel nem fér össze, hogy a tárgybeli bejelentés elkerülte a figyelmét, akár azért, mert azt hitte, hogy a kérelmező a lajstromszámú védjegyet használja. Ezen tévedését ésszerű figyelmességgel és a tőle elvárható körültekintéssel, a szabadon hozzáférhető védjegylajstromból való tájékozódással elkerülhette volna, tehát valósága esetén sem mentené azon mulasztása alól, hogy nem kérte a védjegy törlését a Vt. 17. § (1) bekezdésében írt időn belül. A törvényszék álláspontja szerint a jelentős késedelmet életszerűbben magyarázza az ellenérdekű félnek, illetve jogelődjének a „tíza” megjelölés használatával kapcsolatos érdektelensége.

A Vt. 17. § (5) bekezdésére tekintettel alaptalannak találta a „tíza” megjelölésre, mint az országban korábban közismertté vált védjegyre [4. § (2) bekezdés], továbbá az 5. § (1) és (2) bekezdéseinek a) pontja szerinti korábbi jogra alapított megváltoztatási kérelmet is. A Vt. 6. §-ára történt hivatkozás sem foghatott helyt, mert V. L. és az ellenérdekű fél vagy a T.C. Kft. között szerződés nem jött létre, így nincs olyan jogviszony, amely vizsgálható volna abból a szempontból, hogy terhelhette-e a védjegybejelentőt a másik fél érdekeire vonatkozóan általános bizalmi és együttműködési kötelezettség. A döntően bérnyújtásként tipizálható Együttműködési Megállapodásban a C. Kft. nem minősíthető a T.C. Kft. ügynökének vagy képviselőjének, és ennek megszűnése után sem állt elő olyan helyzet, ami alapján a védjegybejelentőt a T. C. kft. érdekeire vonatkozóan bizalmi vagy együttműködési kötelezettség terhelte volna. A módosítással fenntartott védjegyhasználati szerződés

alapján csak a rendelkezési jog maradt a jogosultnál, a használatnak, a hasznok szedésének, a bitorlóval szembeni fellépésnek a joga ingyenesen került a használóhoz. Ez szükségtelenné tette a felek közti elszámolást, ezért a licencia szerződés nem tekinthető olyan kereskedelmi megállapodásnak, amelyben a C. Kft. általános bizalmi és együttműködési kötelezettsége felmerülhetne. Ekként V. L. és a C. Kft. sem minősült a védjegybejelentés időpontjában a kérelmezett jogelődje ügynökének, illetve képviselőjének, így ezen az alapon sem törölhető a védjegy.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a hivatali határozatot megváltoztatva a védjegytiltási kérelmet elutasította, és az eljárásban való nyertesség-vesztesség megváltozása folytán az ellenérdekű felet kötelezte a Hivatal és a bíróság előtt felmerült eljárási költség kérelmező részére történő megfizetésére.

A döntés ellen az ellenérdekű fél terjesztett elő fellebbezést, ebben a végzés megváltoztatását és a védjegy törlését, továbbá a hivatali határozat indokolásának a megváltoztatási kérelemben foglaltak szerinti megváltoztatását kérte, azzal, hogy amennyiben az ítéletábra lényeges eljárási szabálysértést állapít meg a végzést helyezze hatályon kívül.

Fenntartotta, hogy rosszhiszemű védjegybejelentés történt, a bejelentő szándéka és célja tisztességtelen volt, kizárólagos jog megszerzésére törekedett, miközben származékos úton a megjelölésre 10 éves használati joga volt. Vitatta a végzésnek a védjegy jog kiüresítésével kapcsolatos érveit. Hangsúlyozta, hogy bár 2013-ig a számú védjegy jogosultját a C. Kft.-ével kötött szerződés korlátozta jogai gyakorlásában, és ezért nem volt lehetősége fellépni a későbbi védjegy használata ellen sem, de soha nem mondott le a tulajdon jog alapvető részjogosítványának számító rendelkezési jogáról, amely már ebben az időszakban is vagyoni értékkel bírt. A 2002-es védjegy értékét csökkentette, hogy párhuzamosan egy lényegében azonos védjegyre oltalmat adtak valaki másnak, mely körülmény a védjegy felhígulásához, ezen keresztül értékének csökkenéséhez vezethet, hiszen nem tudja ellátni az alapvető védjegyfunkciókat, a minőség- és eredetjelzést. Felhívta a figyelmet, hogy 2013-ban a tulajdonból fakadó összes részjogosultsága visszaállt volna, ami a védjegy közismertségére, 50 éves múltjára tekintettel még jelentősebb vagyoni értéket jelentett volna. Ellentmondásnak látta, hogy miközben a törvényszék által elismerten a márka presztízsét - amit a precedensnek számító Lindt döntés is releváns körülménynek tekint - a hetvenes-nyolcvanas években az ellenérdekű fél jogelődje épített fel, azért menti ki a védjegybejelentőt a rosszhiszeműség alól, mert a „tiszta” márkanév ismételt piacra vezetésére eszközölt befektetéseinek védelmét jogszerű célnak tekinti. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság csak a kérelmező érdekeit méltányolta, pedig nem kétséges, hogy a bejelentés a fellebbező érdekeit sértette és ezt V. L.-nak is tudnia kellett, így szándéka „eshetőleges” jelleggel kiterjedt az ellenérdekű fél mozgásterének korlátozására.

Vitatta a végzésnek a meghaladott bírósági gyakorlattal kapcsolatos érveit, szerinte az a magántulajdonra épülő piacgazdaság és a jogállam alapjait kérdőjelezi meg. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság leszűkítően értelmezi a Lindt döntést, amely nem taxatív sorolja fel az összes releváns körülményt, hanem csak példákat hoz fel, de ezen körön kívül is lehet rosszhiszeműség. A rosszhiszeműséget alátámasztó, konkrét érdeksérelemnek tartotta, hogy a 2003 után, 2013-ban tett védjegybejelentéseit a kérelmező felszólalással támadta meg, holott a védjegy jogosultját nem gátolja semmi abban, hogy saját árujelzőjét több védjegyyalommal bátyázza körül, a védjegyek újbóli bejelentése alapvetően a jogosultnak van fenntartva, komolyabb cégeknek ez szokásos gyakorlata is. Kiemelte, hogy adott esetben egy atipikus szerződés jött létre, melynek szerves része volt a védjegyhasználati jog, amiből eredően a védjegy újbóli bejelentéséhez és fenntartásához

fűződő érdek a védjegyjogosult oldalán áll fenn, ezért ezt a lépést a licencbevevő függő helyzetére tekintettel V. L. nem tehetné volna meg. A védjegyoltalom rendeltetésével ellentétes célú megszerzését igazolja a lajstromszámú védjegy megszüntetésére indított eljárás is. Ezt a körülményt egyik eljárt fórum sem vette megfelelő súllyal figyelembe, pedig egyértelműen lehet következtetni a védjegybejelentői szándéokra. Ezen szubjektív elem kapcsán ismét hivatkozott az Aknesol és MOZAIK ügyekre, amelyek alapján a védjegybejelentő nem mentheti ki magát a rosszhiszeműség alól a saját piaci helyzetének megóvására való védekezéssel. Meglátása szerint V. L. kötelezettségszegés útján, a márkanév sok évtized alatt kialakított reputációját eltulajdonítva, a védjegy beruházási funkcióját kiaknázza, ingyen és minél kevesebb teher felvállalásával próbált egy óriási presztízsű saját márkához hozzájutni. Ez nem teszi jóhiszeművé eljárását, tevékenysége összességében az ellenérdekű cégcsoport védjegyének megszüntését célozta, ami önmagában alkalmas arra, hogy akár az ellenérdekű felet is megakadályozza a védjegy használatában, vagyis a „Tisza” termékek forgalmazását is érintheti. Csalárd szándékát megalapozza, hogy annak a védjegynek a megszüntése miatt indított eljárást, melyre szerződés alapján V. L. cégcsoportjának állt fenn kizárólagos használati joga, ezzel az ellenérdekű fél joggyakorlási lehetőségeinek szűkítését célozta, ezért rosszhiszemű. Hiányolta, hogy a törvényszék nem értékelte a márka hetvenes évek óta folyamatosan fennálló nagyfokú ismertségét, illetve hogy a C. Kft. magatartása semmiben nem volt együttműködő vagy jóhiszemű, aminek szemléltetésére csatolta a T.C. Kft. ügyvezetőjének 2004. május 21-én kelt levelét, melyből kiderül, hogy milyen volt a licencbeadó és a licencjogosult közötti viszony. Azzal is érvelt, hogy publikus megnyilvánulásaiban a kérelmezői oldal a márkanév kapcsán mindig az aktuális érdekének megfelelően sokszor ellentétesen foglalt állást, hol a függetlenséget hangsúlyozta, hol a több évtizedes presztízsét igyekezett saját cége számára kihasználni. A végzésnek a 2002-es bejelentés önkéntes átruházását értékelő érvelésével szemben előadta, hogy a védjegyoltalom azért került a T.C. Kft.-éhez, mert a cégcsoportnak szándékában állt a védjegy megőrzése. Újfent felidézte a Gruppo Salini ügy tanulságait az érdekeltség kapcsán. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a lajstromszámú védjegy használata tekintetében a T.C. Kft. vélt érdekeit és szándékait veszi elő újra és újra, majd tulajdonít annak tévesen ügydöntő jelentőséget. Ezzel szemben látható, hogy noha a cég egyedül nem tudta az árujelzőt önállóan használni, viszont megszerezte a védjegyjogot és a licencia szerződéssel, amely alapján megvalósult védjegyhasználat a védjegyjogosult használatának tekintendő gondoskodott a vagyontárgy megőrzéséről és fenntartásáról. Emellett az ellenérdekű fél folyamatosan használta, illetve hasznosította és fenntartotta a lajstromszámú „Tisza” védjegyet, folyamatosan gyártott lábbeliket. Ekként iratellenesen állapítja meg a végzés, hogy 2004-ben nem volt más (különösen nem a kérelmezett), aki a lajstromozni kért „tisza” megjelölést használja, és ez nem volt figyelmen kívül hagyható a védjegybejelentő által sem. Nyomatékosította, hogy a 2002-es védjegy értékét többek között az ellenérdekű fél elmúlt évtizedekben és a mai napig tartó ráfordításai alapozták meg. Rámutatott, hogy az általa 1997-ben alapított és 2011-ben felszámolással megszűnt T.C. Kft. 2003-ban tényszerűen nem tehetett olyan nyilatkozatot, miszerint valamely terméket 20-30 évvel korábban gyártott, majd a 90-es évek elején megszüntetett, hanem a pongyola fogalmazás az ellenérdekű félre utalt. Ezt a torzított valóságot tette magáévá a bíróság figyelmen kívül hagyva, hogy a presztízs a jogelőd érdeme, az ő érdekeit sértette a védjegybejelentés és a lajstromszámú védjegy elleni eljárás.

Jelen eljárásban irrelevánsnak tartotta a „T” védjegyet és tévesnek a bíróság ennek kapcsán levont következtetéseit. A védjegyek külön-külön élveznek oltalmat és nincs akadálya az ilyen használatuknak, az elsőfokú bíróság által jelentősnek minősített összefüggés valójában a kérelmező jogi háttér nélküli üzleti érdeke, azonban sosem volt olyan joga, hogy azt időbeni korlát nélkül összekapcsolja a mást illető „tisza” védjeggyel, amikor ezt korlátlanra akarta tenni átlépett egy határt és sérelmezett okozott az ellenérdekű félnek, ezért a polgári jogi alapelvre tekintettel felróható

magatartásából nem származhat **V. L.** számára előny. Az előnyök szerzése szempontjából kérte értékelni a K/87 alatt csatolt beadványokat. Nem értett egyet a végzésnek a későbbi védjegy korlátozó képességével kapcsolatos megállapításaival, mert az ellentétben áll az FCI döntéssel és a Vt. 12. § (2) bekezdésével, ami kategorikusan leszögezi, hogy a védjegy jog bárkivel szemben érvényesíthető. Ennek okán 2006-ban a támadott védjegy objektíve alkalmas volt arra, hogy korlátozza a korábbi védjegy jogosultjának védjegyhasználatát.

A fellebbezés kitért a belenyugvásra, amit nem látott alkalmazhatónak, mivel a korábbi védjegy jogosultja nem tudott a későbbi védjegy lajstromozásáról csak használatáról, azonban a megjelölés különböző színvariációkban való használata az adott piacon bevett dolog és a lajstromozott alaktól a megkülönböztető képességét nem érintő elemekben való eltérés a licencszerződésen alapuló korábbi védjegy használatának minősül. A Vt. egy későbbi védjegy használatát szankcionálja, így ha a korábbi védjegy jogosultjának a megjelölés lajstromozásáról nincs tudomása, akkor nem lehet szó belenyugvárról. Különösen szembeötlőnek tartotta, hogy a kérelmező 2011-ig titokban tartotta saját védjegyét. Hivatkozott a LEGA ügyre, aminek mentén a magyar joggyakorlatban is van rá precedens, hogy a védjegy lajstromozásáról való tudomást nem lehet vélelmezni. Adott esetben az ellenérdekű féltől a licencszerződés és a C. Kft. üzleti tevékenységének az ismerete volt elvárható. Ezért nem tartotta életszerűnek, hogy a törvényszék a védjegylajstromból való tájékozódást írja számára elő, hibásnak találta, hogy vele szemben speciális elvárásokat és feltételezéseket fogalmaz meg, és ezzel a Pp. 265. §-ába ütközve a bizonyítási teher megfordításával lényeges eljárási szabálysértést valósít meg. Kifejtette, hogy a belenyugvás körében az arra hivatkozott terheli a bizonyítási kötelezettség, de még az sem került tisztázásra, hogy mikor kezdődött meg a belenyugvás, mely időponttól tud bizonyítottan tudomással az ellenérdekű fél a bejegyzett védjegyről, így a végzés indokolása is hiányos. Sérelmezte, hogy a bíróság **V. L.**-vel szemben nem alkalmazza ezt a szigorú mércét, pedig ennek alapján elvárható lett volna tőle, hogy észlelje az 1993-ban bejelentett, 2004-ben megújított „Tisza” ábrás védjegyet, illetve hogy saját védjegybejelentése sérti az ellenérdekű fél érdekeit. De az uniós joggyakorlat szerint is szükséges feltétel a későbbi védjegy lajstromozásáról való tudomás, ezzel kapcsolatban idézte az EUB C-482/09. számú, Budweiser ügyben kifejtett gondolatmenetét, amit a jelen ügyre alkalmazva az ellenérdekű félnek semmiféle lehetősége nem volt arra, hogy a későbbi védjegy használata ellen fellépjen, mert a 2013-ig szóló védjegyhasználati szerződés megkötötte a kezét.

Fenntartotta, hogy a Vt. 6. §-a alapján is a védjegy törlésének van helye. A joggyakorlat fényében vitatta, hogy a felek közötti kapcsolat nem felelt meg az ügynöki/képviselői jogviszonynak. Az eljárás fórumok indokolatlanul leszűkítették az ügynök/képviselő fogalmát, mert a felek között érvényben volt szerződések, de a licencszerződés vitán felül önmagában megalapozza ezt **V. L.** vonatkozásában is, hiszen képviselőként valamennyi okiratot aláírásával látta el. A cégben döntő befolyással bírt, átlátta a márkanév pozícióját, a szerződő felek érdekeit és ügyvezetőként ő volt kompetens az üzleti és jogi lépések kezdeményezésére, vagyis a bejelentés idején a cégen keresztül kereskedelmi képviselője, ügynöke volt a T.C. Kft.-ének. Az Együttműködési Megállapodás 4.4 pontjában foglaltakkal ellentétesen állapította meg az eljárás bírósága a licenc jog ingyenes megszerzését is. Az ügynöki/képviselői minőség körében is utalt a LEGA ügyre, felhozta a JOSEPHINE, a FIRST DEFENSE és a FAGUMIT ügy tanulságait rámutatva, hogy azt lazább gazdasági kapcsolat, a felek között fennálló tartós kereskedelmi együttműködés is megalapozhatja. Kérte, hogy a másodfokú bíróság mérlegelje van-e szükség előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére, mert a rosszhiszeműség jogcíme esetén az irányadó jogszabályok kevés fogódzót biztosítanak, az elsőfokú bíróság döntését jelentős részben az EUB joggyakorlatára alapította, de abból téves következtetéseket vont le, így fennáll a veszélye annak, hogy döntése az Európai Unió jogával ellentétes és ugyanilyen fontos a belenyugvás kérdése is. Felhívta a

Törvényszék és az EUB idevágó releváns döntéseit és hivatkozott a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló uniós Irányelvre. Végül lényeges eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy az elsőfokú bíróság sem hallgatta meg az általa indítványozott tanúkat, és nem is adta indokát a mellőzésnek.

A kérelmező fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú végzés helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira tekintettel. Fenntartva az elsőfokú eljárásban már kifejtett jogi álláspontját, részletesen nyilatkozott a fellebbezésben foglalt érvekre, melyek álláspontja szerint nem eredményezhetik a védjegy törlését, és nem látta indokoltnak az előzetes döntéshozatali eljárást sem.

Az ellenérdekű fél 2018. december 20-án kelt nyilatkozatában kronológiai sorrendbe szedve bemutatta a „Tisza” márkanév K/14-K/52, K/54-K/81 és K/85-K/87 jel alatti bizonyítékokkal alátámasztott használatát, amit elsősorban a rosszhiszeműség körében tekint fontosnak és hangsúlyozta, hogy a C. Kft. márkanévhasználatára kétség kívül a 2002-es védjegy szerződés alapján történt használata volt, amit V. L. is így gondolt a K/87 alatti levélből kitűnően. Utalt a védjegyhasználat jogi háttéréhez kapcsolódó EU gyakorlatra, a javára beszámítandó jogfenntartó védjegyhasználatra, amit nem befolyásolt, hogy a C. Kft. a fekete „tisza” védjegyet kék színben alkalmazta, kitért a jogcímek hierarchiájára és észrevételeket tett az ellenkérelem kapcsán. A kérelmező viszontválaszában reagált az iratban foglalt érvekre változatlanul fenntartva, hogy védjegyének bejelentése nem volt rosszhiszemű, a többi megjelölt kizáró ok sem áll fenn és nem történt vétett eljárási hibát sem az eljáró bíróság.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő alapossággal feltárta, abból a jogszabályok megfelelő alkalmazásával és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, eljárási szabálysértés nélkül jutott arra a helyes következtetésre, hogy nem törölhető a lajstromszámú védjegy oltalma, mert a bejelentés időpontjában nem álltak fenn az ellenérdekű fél által felhozott lajstromozási akadályok. Döntésével és indokaival a másodfokú bíróság egyetértett.

A tényállás a csatolt okiratokból teljes mértékben felderíthető volt, ezért nem vétett eljárási hibát az eljáró hatóság és bíróság, mikor nem tett eleget az ellenérdekű fél bizonyítási indítványának, hiszen a tanúk csak a saját következtetéseikről tudtak volna nyilatkozni annak kapcsán, hogy mi motiválta V. L.-t a védjegyoltalom kérésénél, ez nem segíthette volna elő magatartása megítélését. E körben az elsőfokú végzés azért nem tartalmaz részletes indokolást, mert teljes egészében osztotta a Hivatalnak a tanúmeghallgatás szükségtelensége kapcsán kifejtett érvelését.

A Vt. 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

Az elsőfokú bíróság helyesen mérte fel, hogy egyedi megközelítést igénylő, több szempontból speciális jogvitáról van szó. Kivételesnek számít, hogy a támadott védjegybejelentés egy olyan védjegyet élesztett fel, amelyet annak jogosultja hagyott elenyészni, ilyennek kell tekinteni az érintett gazdasági társaságoknak a „tisza” megjelölés használatára is kiterjedő Együttműködési Megállapodását, és azt is, hogy a felek mindketten jogutódként kerültek a, illetve alajstromszámú védjegy jogosulti státuszába. A fellebbezés nyomatékával érvelt azzal, hogy a tárgyi védjegybejelentés, amivel szemben 2013-ig nem tudott fellépni, sértette az érdekeit. A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy amennyiben az ellenérdekű fél ezt így gondolta, ez szükségképpen azt jelenti, hogy tudott a támadott védjegyről, másrészt nem volt annak jogi

akadály, hogy erre alapítva a leányvállalata, aki mögött ő állt, a ... lajstromszámú védjegy átruházását követően pedig maga az ellenérdekű fél kezdeményezze a C. Kft. szerződésen alapuló védjegyhasználati jogának a megszüntetését. Ehelyett a tulajdonosi kör passzív magatartást tanúsított, ez ellen egyáltalán nem lépett fel, és az ellenérdekű fél csak 2012 áprilisában kérelmezte a tárgyi védjegy törlését. Súlytalan volt az a fellebbezési érvelés is, miszerint egy 1997-ben létrehozott társaság nem hivatkozhat a 20-30 évvel korábbi gyártási tevékenységére vagy annak a 90-es években történt abbahagyására. Ezt az előzményt azonban annak a leányvállalatnak a 2003-ban kötött Együttműködési Megállapodása tartalmazza, amelynek az ellenérdekű fél az egyszemélyes tulajdonosa volt és akitől alajstromszámú védjegyet utóbb megszerezte. Nem foghatott helyt az az okfejtése sem, hogy a jogok csak időlegesen kerültek máshoz és 2013-ban azokat visszaszerezte volna, mert a használat hiánya miatt a védjegyoltalom megszűnése 2010. október 11. napjára visszaható hatállyal megállapítást nyert, aminek következtében a jogok teljes körű visszaszerzésnek a lehetősége fel sem merülhetett.

A tényállásból az rajzolódik ki, hogy az érintett védjegyek megosztott használatát határozták el a felek. Az ellenérdekű fél alajstromszámú „Tisza” ábrás védjegyet használta, nem gördített akadályt az elé, hogy a kérelmező érdekeltségi körébe tartozó társaság alajstromszámú „tisza” ábrás védjegyet kizárólagosan használja, ami lényegében a V. L. márka felélesztő törekvéseinek a támogatásaként fogható fel, és a két megjelölés jól megfér egymás mellett a piacon. Ezzel teljesen összhangban áll az is, hogy a presztízst ténylegesen megalapozólajstromszámú „tisza” védjegy megújítása felől nem intézkedett sem a T.C., sem általános jogutódja. A másodfokú bíróság meglátása szerint az ellenérdekű fél által felhozott, évtizedekre visszanyúló presztízsz körében nem maradhat figyelmen kívül az a tény, hogy azt valójában az egykori jogelőd állami vállalat érte el, ezért ezt nem lehet az ellenérdekű félnek tulajdonítani, érdekei körében értékelni, a lajstromszámú védjegy vonatkozásában pedig az ellenérdekű fél részéről egyáltalán nem volt használat, annak kedvező fogyasztói megítéléséhez semmivel nem járult hozzá, így erre nem is hivatkozhat. Helyesen érvelt azzal a kérelmező, miszerint relevanciája van annak a körülménynek, hogy a 2002-es védjegyoltalom csak azért jöhetett létre, mert V. L. védjegybejelentést tett, ami ellen senki nem tiltakozott és nem volt az szükségszerű még a Vt.-ben meghatározott lejárattól számítandó két éves moratórium ellenére sem, hogy annak átruházásáról rendelkezzen, mert dönthetett volna a védjegybejelentés visszavonásáról és néhány hónap elteltével annak ismételt benyújtásáról. Az előbbieket miatt a másodfokú bíróság elvetette az ellenérdekű félnek a védjegy újbóli bejelentéséhez és fenntartásához fűződő érdekekkel kapcsolatos okfejtését, hiszen az eredetileg szám alatt oltalom alatt állt védjegy ismételt bejelentésének ötlete nem a később jogosulttá vált T.C Kft.-ében merült és lépéseket sem tett ez irányban, ezért nem vonható le az a fellebbezésben állított következtetés, miszerint a védjegyoltalom azért került a T.C. Kft.-éhez, mert a cégcsoportnak szándékában állt a védjegy megőrzése.

Az ítéletábra megítélése szerint a most érdeksérelemre és a védjegy felhígulásának lehetőségére hivatkozó ellenérdekű félben vagy a T.C. Kft.-ében a kék színű „tisza” ábra megjelenése miatt legalábbis gyanúnak kellett volna ébrednie és tisztázni kellett volna, hogy milyen okból alkalmaz a licencjogosult C. Kft. alajstromszámú fekete „tisza” védjegytől eltérő árujelzőt. Az ellenérdekű fél fellebbezésében nem vitatta, hogy erről a használatról tudott, csak a védjegy létezéséről való tudomását nem ismerte el. Ilyen körülmények között nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság az ellenérdekű féltől, aki egyébként maga is védjegyjogosult elvárhatónak tartotta, hogy figyelje a védjegylajstromot annak érdekében, hogy kiszűrje a védjegyjogait esetlegesen sérthető megjelölések oltalom alá kerülését. Nem állapítható meg kettős mérce alkalmazása sem a törvényszék részéről, mert V. L. az eszközölt anyagi ráfordításai, a márka újbóli piacra vezetése érdekében tett erőfeszítései miatt, melyben kezdetben azlajstromszámú védjegy akkori tulajdonosa tevékenyen

együttműködött vele alappal gondolhatta úgy, hogy nem ütközik az ellenérdekű cégcsoport érdekébe, ha a „tísa” védjegy kék színű változatára védjegybejelentést tesz, különös tekintettel a C. Kft. kizárólagos licencjogára is, melynek következtében más nem használta és nem is használhatta a védjegyet. E körben a „Tísa” ábrás védjegyre való hivatkozás nem foghatott helyt, mivel kialakítása eltérő és a szóelem egyezése ellenére sem merült fel adat a felek védjegyeinek ütközésére. Nem szolgálhat a rosszhiszeműség megállapításának alapjául az sem, hogy a kérelmező eljárást kezdeményezett a számú védjeggyel szemben, illetve felszólalással élt az ellenérdekű fél 2013-as bejelentései ellen, ezekből a Vt. által lehetővé tett cselekményekből nem lehet visszakövetkeztetni a bejelentő bejelentéskori, azaz 2004-es tudatállapotára, csalárdságára, arra hogy az oltalom igénylésénél a védjegyjoggal ellentétes szándék vezérelte.

Helyesen mutatott rá arra is az eljáró bíróság, hogy az FCI döntés nyomán megváltozott joggyakorlat értelmében a későbbi védjegy oltalma valójában nem korlátozhatja a korábbi védjegyoltalmat, viszont a jogosultnak jogszabályban biztosított lehetősége van rá, hogy akár törlési eljárás nélkül is elérje a későbbi védjegy korlátozott használatát, miáltal a későbbi védjegybejelentés a belenyugvás jogintézménye folytán kockázatvállalásnak tekinthető. Tény azonban, hogy a kérelmező sem 2006-ban, sem azt követően nem indított eljárást későbbi védjegyre alapítva az ellenérdekű fél lajstromszámú védjegye használatának korlátozása iránt. Osztotta az ítéletábra a végzésnek a „T” védjegy kapcsán tett megállapításait, ugyanakkor ez nem volt döntő érve az érdemi döntésnek, de abban egyetértett a fellebbezéssel, hogy nem szükségszerű a „tísa” és a „T” védjegyek együttes alkalmazása. Mindezeket értékelve a másodfokú bíróság is úgy értékelte, hogy V. L. nem járt el rosszhiszeműen, szándéka nem irányult a védjegyoltalommal ellentétes vagy csalárd célra, cégcsoportján kívül más a „tísa” megjelölést a piacon nem használta, ezért nem kellett azzal számolnia, hogy a védjegybejelentés harmadik személy jogos érdekeit sértheti. Ez a megítélés a speciális tényállásra tekintettel a felhívott nemzeti és uniós döntések megállapításainak tükrében is megállja a helyét.

Minthogy nem volt rosszhiszeműség helytállóan foglalt állást a törvényszék a Vt. 17. § (1) bekezdésben szabályozott belenyugvás alkalmazhatósága kérdésében is. A fentiekben a másodfokú bíróság már utalt rá, hogy az érdeksérelem fennállására vonatkozó konzekvens védekezésből alappal feltételezhető, hogy az ellenérdekű fél nem csak a támadott védjegy használatáról, de létezéséről is tudomással bírhatott. Amennyiben az ellenérdekű fél érdekelt volt a védjegygyondozásban és a portfólió bővítésében a felek cégei együttműködésének megszakadása és a licenszszerződés fennmaradása miatt elvárható lett volna tőle, hogy utána járjon a számú „tísa” védjegytől eltérő használat okának és jogalapjának. Ezért helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor nem fogadta el azt az érvelést, hogy magáról a védjegyről csak 2011-ben a felek közötti másik eljárásban szerzett tudomást. Helyesen mutatott rá, hogy mint piaci szereplőnek és az iparjogvédelmi jogok rendeltetésével tisztában lévő védjegytulajdonosnak az átlagosnál fokozottabb figyelmességet kell tanúsítania a védjeggyel összeférhetetlen védjegybejelentések vagy védjegyek iránt, és hogy ennek elkerülése miatt időről-időre szükséges lehet, hogy vizsgálódjon a bárki által hozzáférhető, közhiteles és nyilvános védjegylajstromban, és ezt adott esetben a a licenszszerződés és a C. Kft. üzleti tevékenységének az ismerete is indokolta volna. Ez nem jelenti a bizonyítási teher megfordítását, a jelen ügyben pedig a belenyugvás időtartamát a törlési kérelemtől kell visszaszámítani. Arra is eredménytelenül hivatkozott az ellenérdekű fél, hogy a lajstromozott alaktól való eltérés még megállapíthatóvá teszi az adott védjegy használatát, hiszen a ... lajstromszámú védjegy oltalma pontosan a használat elmaradása miatt szűnt meg, a lajstromszámú védjegy esetében pedig az eltérés túlmutat ezen a körön. Tehát a törlési kérelem 2012. áprilisi előterjesztésére a Vt. 17. § (1) bekezdésben írt öt éves határidőn túl került sor, ezért megállapítható a belenyugvás és nem vizsgálhatók a Vt. 4. § (1) bekezdés a), b) és c) pontjaiban foglalt kizáró okok,

az (5) bekezdés pedig a 4. § (2) bekezdése, az 5. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján való fellépést is, és ennek megállapításán túl a végzésben nem kellett további megállapításokat tenni.

A Vt. 6. §-a szerint ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha azt a képviselő, illetve az ügynök - a jogosult engedélye nélkül - saját nevében jelentette be lajstromozásra, kivéve, ha a képviselő vagy az ügynök igazolja, hogy eljárása helyénvaló volt.

Az uniós és a magyar joggyakorlattal összhangban járt el az elsőfokú bíróság az ügynöki, illetve képviselői viszony kérdésében is. Jóllehet a lazább kereskedelmi, üzleti vagy gazdasági kapcsolat megalapozhatja az ilyen minőség megállapítását, de mindenképpen elvárás, hogy a felek olyan bizalmi és kölcsönös együttműködésen alapuló kapcsolatban álljanak egymással, amiből levezethető, hogy a védjegy bejelentőjét a másik fél jogos érdekei vonatkozásában kötelezettség terheli, arra köteles figyelemmel lenni. Nem lehet kétséges, hogy **V. L.** a cégei képviselőjeként járt el, de az nem osztható, hogy természetes személyként azokkal egy tekintett alá esik és vállalásaik rá is kötelező érvényűek lennének. Tényszerűen állapította meg a végzés, hogy **V. L.** nem állt szerződéses kapcsolatban az ellenérdekű féllel vagy jogelődjével, ezért nincs olyan jogviszony, aminek alapján az ügynöki vagy képviselői minőség felmerülhetne és erre tekintettel ebben a körben nem is szükséges tovább vizsgálni, de a másodfokú bíróság helyesnek tartotta az elsőfokú bíróságnak a **C. Kft.**-ével kapcsolatos, másodlagosan kifejtett érvelését is.

Az ítéletábra nem látta indokoltnak előzetes döntéshozatal céljából az EUB megkeresését, mert a védjegyjogi rosszhiszeműség és a belenyugvás kérdéskörében a fellebbezésből is kitűnően számos döntés született már, nem merült fel jogszabály-értelmezési kérdés, az elsőfokú döntés ezeknek az ügy egyedi sajátosságaira is tekintettel megfelelő.

A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéletábra a Vt. 79. és a Pp. 389. §-ain keresztül irányadó Pp. 383. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az ellenérdekű fél köteles megtéríteni a kérelmezőnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviseletét ellátó ügyvédek 32/2003. (VII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, illetve 4/A. § (1) bekezdése, továbbá a szabadalmi ügyvivő 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint meghatározott munkadíját tartalmazza. Ennek meghatározásánál a másodfokú bíróság figyelemmel volt az ügy alacsony pertárgyértékére, továbbá a ténylegesen elvégzett ügyvédi és szabadalmi ügyvivői tevékenységre, amellyel a költségjegyekkel igazolt összeg arányban állt, ezért annak megfizetésére kötelezte az ellenérdekű felet.

Budapest, 2019. január 29.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző